

Net zoals je de sleutels van je huis niet zo maar aan om het even wie toevertrouwt, stel je de vraag “Wat betekenen ik voor u” ook niet aan om het even wie. Het is immers een vraag waarmee je je heel kwetsbaar opstelt want het antwoord kan je diep kwetsen of heel gelukkig maken.

In het evangelie van vandaag horen we dat Jezus die vraag stelt aan zijn leerlingen. En Hij doet dit nadat Hij al een hele weg met hen heeft afgelegd. Het is een intiem moment van samenzijn met hen.

Hij neemt eerst een aanloop “Wie zeggen de mensen dat Ik ben?” en dan wordt Hij heel persoonlijk “Maar gij, wie zegt gij dat Ik ben?” En dan komt het antwoord van Petrus: “Gij zijt de Christus, de Zoon van de levende God.” Hoe komt Petrus er toe dit te antwoorden...

Petrus heeft Jezus leren kennen als iemand die heel waarachtig omgaat met mensen, met **alle** mensen die op zijn weg komen. Hij heeft Jezus leren kennen als iemand die begaan is met het leven van de mensen, als iemand die terecht wijst, als iemand die ook harde taal spreekt tegen leiders die alleen oog hebben voor uiterlijke plichtplegingen en voor eigen eer.

Petrus heeft Jezus leren kennen als iemand die het opneemt voor mensen die in hun eentje het leven zo moeilijk aankunnen: kleine en zwakke mensen, armen,

ongeleterden, zieken, verstotenen...

Petrus heeft Jezus ook ervaren als een man van gebed, intens verbonden met God die Hij Vader noemde.

Vanuit al deze ervaringen en ook vanuit het geloof van de Joodse traditie die sprak over God met de naam Jaweh “Ik zal er zijn voor u” herkende Petrus in Jezus de God van het Verbond “Ik ben er voor u”.

En Petrus, zo lezen we, krijgt een bijzondere zending.

Het antwoord van Jezus “Op u, Petrus, bouw ik mijn kerk” werd en wordt vaak aangeduid als het moment waarop Jezus de Kerk stichtte als een organisatie met Petrus als leider die over alle macht beschikte.

Bijbelkenners maken ons vandaag duidelijk dat we deze evangelietekst ook moeten verstaan in de context waarin het volgens Matteus is geschreven nl. in het kader van een groeiende gemeenschap.

Was Petrus dan zo’n uitzonderlijk man?

Had hij een speciale opleiding gehad? Neen, hij heeft nooit de hogere bijbelschool in Jeruzalem bezocht.

Was hij een celibatair? Neen, Petrus was gehuwd. We lezen immers in het evangelie dat Jezus de schoonmoeder van Petrus genas.

Was hij moedig en trouw? Neen, want wanneer hij op de binnenplaats van het paleis van de hogepriester herkend wordt als één van de volgelingen, zegt hij tot driemaal toe dat hij Jezus niet kent.

En toch wordt die Petrus door Jezus aangesteld als herder en bezieler en leider. En dit alleen omdat hij in zijn menselijke zwakheid feilloos aanvoelde waar het Jezus om te doen was. Niet de perfectie, niet de regel en de letter van de wet zijn maatgevend maar de wijze waarop je echt van de mensen houdt is bepalend.

Trouw aan het evangelie mogen we ook de betekenis van Jezus' woorden "Mijn Kerk" begrijpen.

Hij bedoelde zeker niet een kerkelijk rijk zoals het rijk van de Romeinse keizer. Hij bedoelde zeker niet een machtige organisatie maar veel meer een beweging van mensen die zich door Hem en Zijn Boodschap zouden laten inspireren en die mens en wereld toekomst geeft en uitzicht.

In die kerk zijn voorgangers en leiders nodig die "binden en ontbinden".

Binden is verbinden, is verbondenheid scheppen, mensen bijeen brengen, wie ze ook zijn, ze verzamelen en in beweging brengen rond een gemeenschappelijk ideaal: "heil en geluk voor alle mensen" of verwezenlijken van wat in het evangelie genoemd wordt "Het Koninkrijk Gods".

Ontbinden is mensen losmaken uit wat hen bezwaart, het heeft te maken met vergiffenis schenken en bekering mogelijk maken.

Beste medegelovigen, aan zo'n kerk, aan zo'n gemeenschap mogen we meebouwen. En we mogen vertrouwen op de Geest van Jezus die ons blijft bezielen en die ons aanspoort om ons geloof in God te vertalen in liefde voor medemensen.

M.-J. Speleman